

kaske, Daustrup. Og saa det har forundret de fleste, som kjendte Daustrup; man vidste, at han umulig kunde have deltaget i en saadan Affære; det ligner aldeles ikke hans Personlighed og Naturel. Hvis Nogen i det Hele taget er optraadt for at paavirke sine Kammerater i Retning af at gaa fredeligt, roligt og fornuftigt frem, saa har det altid været ham, og at man har den Mening om ham, viser sig ogsaa derved, at man har givet ham den fredelige Stilling til være Formand for Sygekassen. Strubebrækternes graverende Bestyldning mod Formanden for Skomagervendenes Forbund maatte de bag efter indrømme, var en falsk Forklaring, men man satte ham alligevel fast; man beholdt ham — jeg tror endog noget nær 7 Dage. Behandlingen af ham har været Gjenstand for offentlig Dmtale i alle Blade, idet man igjennem „Socialdemokraten“ har sigtet vedkommende Assessor for Myndighedsmisbrug overfor ham. Han blev nemlig, da Arrestdekretet var affaadt, transporteret til Fængslet paa Christianshavn og strax behandlet som en almindelig Anholdt. — Forholdene i vor Retspleie ere jo saaledes, at han som andre Forbrydere blev transporteret i det kjendte „Salatfad“ frem og tilbage og fik Lov at sidde i et af de berhyggede Stabe deroppe. Han sad der for sit Vedkommende den første Dag i 7 Timer og kom endda ikke i Forhør; den næste Dag blev han igjen transporteret i denne behagelige Befordring fra Christianshavn derop, sad der i 5 Timer og kom heller ikke i Forhør. Først Dagen efter, altsaa Tirsdag, naaede han endelig at komme til Forhør. Og hvad var saa Resultatet? Det var det, at de ikke kunde overbevise ham om at have deltaget i Noget som helst af det, man saa gjerne vilde have, at han skulde have deltaget i, for at faae Leilighed til at straffe ham; man maa antage, det var det, man havde Syft til. Resultatet af det Hele var, at man kort efter maatte lade Manden gaa, efter at man havde underkastet ham denne Behandling. Medens han var i Varetægtsfængsel, tillod man sig Følgende. Vi have et Reglement, der skriver sig fra Absolutismens Tid, fra 1846, som siger, at der ikke maa paalægges Arrestanterne anden Plage end den, der paalægges dem ved Berøvelsen af Friheden; det maa ikke nægtes dem, at de faae Penge og Cytraforpleining, saalænge de ikke ere Andet end Varetægtsarrestanter. Men til Trods for dette nægtede Assessoren hans Husfru at tale med ham og nægtede hende at bringe Penge og Mad til ham. Hans Husfru gif til Politidirektøren og bad ham om Tilladelse, men han henviste til Asseso-

ren. Nu veed jeg meget godt, at i disse Dage er man ved at svinge, og nu er Tilladelsen kommen, efterat man har set, at Sagen er kommen frem for Offentligheden, og man mærker, at der skal røres lidt stærkere ved den. Nu har man givet Tilladelse til at bringe Penge. Assessoren har sagt, jeg tror, det var i Gaar eller i Fjoraaars, oppe i Retten til en af Husfruerne, at det var en Misforstaaelse, naar de troede, at det var nægtet. Ja, hvorledes Ordene faldt, vil jeg ikke forpligte mig til at svare for her, men Meningen har altsaa været den, at det har været en Misforstaaelse, naar de have ment, at han havde Noget med det Forhold at gjøre, om de maatte bringe Mad eller Penge til deres arresterede Mand eller ikke; det var Noget, der forterede under Politiet, og det burde de henvende sig til Politiet om. Men nu er Sagen faktisk den, at her har Assessoren, ifølge sin egen Erklæring, hvis han har sagt saaledes, tiltaget sig en Myndighed, som han ikke har, idet han har nægtet Husfruerne at tale med Arrestanterne, idet han personlig har negtet dem at bringe Mad og Penge til dem. Han har ikke sagt dem fra Begyndelsen, da de spurgte, at de kunde henvende sig til Politiautoriteterne; han har simpelthen nægtet det og har tiltaget sig denne Myndighed og tiltaget sig en Mine, som om han var Manden. Først nu i de sidste Dage siger han: Det er ikke mig, men en Anden, og Følgen blev, at en af Husfruerne gif til Politidirektøren. Han svarede: Det kan jeg ikke gjøre Noget ved, det er vedkommende Assessor, der selv afgjør det. Assessoren har henvist til Politiet og Politiet til Assessoren, saaledes ser Sagen faktisk ud. Jeg veed nu ikke, om man mener, at en saadan Fremgangsmaade er, som den bør være; jeg antager ikke, at dette Things Medlemmer billige den, og jeg antager ikke, at vi her i Landet kunne være tjente med, at Borgerne ere udsatte for den Slags Ting, selv om der opstaar en eller anden Konflikt mellem dem. Det forekommer mig dog, at, selv om vi have en forfækket og elendig Retspleie, burde de, der ere satte til at udøve denne Retspleie, dog erindre, at vi have en Løsteparagraf i Grundloven, som siger, at Offentlighed og Mundtlighed saa snart som muligt skal indføres i alle Retsforhold, og at Retsforholdene i det Hele skulle være langt anderledes for at være tidsvarende. Det er Meningen dermed, og derfor burde de erindre, at de skulle gaa forstaaet frem, naar de arrestere Folk, som de ikke ere overbeviste om, ere Forbrydere, og ikke handle saaledes, at de komme i Strid med de forældede Reglementer, som